

◆ DINA COCEA

Stagiunea 1964/65 s-a aflat sub semnul căutărilor, al unor căutări foarte însemnate, desfășurate pe toate planurile muncii teatrale; a fost o stagiune a pasiunii pentru nou, a desțelenirilor.

◆ GYÖRGY HARAG

După părerea mea, stagiunea 1964/65 a fost cea mai interesantă stagiune la care am asistat. Nu spun asta pentru a repeta, așa cum se obișnuiește, că am mai făcut un pas înainte; socotesc că, efectiv, în acest sezon teatral s-au realizat multe spectacole de valoare, care, toate împreună, marchează un important salt calitativ. În fapt, sintem martorii rezultatelor a 21 de ani de politică teatrală inspirată, rodnică. De aceea, anul de lucru a fost atât de bogat în evenimente: restructurarea unor colective, discuții de multe ori interesante, succesul Teatrului de Comedie la Paris, trecerea în revistă prilejuită de Decadă.

Privind în ansamblu viața teatrelor, mă văd în situația de a formula o opinie deosebită de aceea care a fost expusă la discuțiile de la Consiliul teatrelor. Mi se pare că, contrar unor puncte de vedere care au fost susținute, spectacolele bune din București s-au distanțat mult de acelea (chiar bune) lucrate în provincie. Decada nu trebuie să ne liniștească și să ne creeze iluzia unei egalități: am văzut numai 10—12 montări din cele mai valoroase și printre ele, totuși, s-au strecurat și unele foarte vulnerabile. Consider că montări ca, în primul rând, *Opera de trei parale*, la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” sau altele — *Clipe de viață*, *Domnul Biedermann și incendiatorii*, *Troilus și Cresida*, *Luna dezmoșteniților*, spectacolul Caragiale-Ionescu de la Teatrul Mic, *Oameni și soareci*, *Pălăria florentină* — însumează un număr de succese masive care determină, prin calitatea lor, o transformare de fond în viața noastră teatrală. Mi s-a întâmplat să conduc, într-o seară, doi regizori străini, aflați în trecere prin București, și, ținând seama de timpul foarte scurt pe care îl aveam la dispoziție, să le facilitez vizionarea unor fragmente de spectacole. Cei doi regizori au fost încântați. I-au impresionat puternic varietatea realizărilor, stilul foarte modern de joc, scenografia — despre care au afirmat că este, poate, cea mai bogată din Europa —, prezența atât de ridicată numeric a actorilor tineri, care se impun nu numai prin talent nativ, dar și prin capacitatea de a practica un mod de interpretare intelectual (Cotescu și Albulescu în *Biedermann*; Liliana Tomescu în *Luna dezmoșteniților*, Gheorghe Dinică, Marin Moraru, Sanda Toma, Vasilica Tastaman în *Umbra...*).

În documentele și luările de cuvânt care au precedat deschiderea Congresului partidului, s-a formulat nu o dată ideea unei societăți socialiste, care se construiește cu aju-